

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/81/2019
Identifikačné číslo spisu:	8713010614
Dátum vydania rozhodnutia:	07.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8713010614.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom 7. apríla 2020 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. M., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného V. M. podanom proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 7. septembra 2016, sp. zn. 9To/18/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. M. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 3. februára 2016, sp. zn. 5T/170/2013, bol obvinený V. M. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa XX. apríla 2013 v čase okolo 00.45 hod. v obci R. Y., okres J., v tesnej blízkosti vchodu do pohostinstva N. G. pri vzájomnom fyzickom kontakte s C. Y., nar. X. O. XXXX, kedy obaja boli pod vplyvom alkoholu a ktorému sa snažil zabrániť v opätovnom návrate do pohostinstva, tomuto zozadu založil svoju pravú nohu za jeho ľavú nohu, takto C. Y. prevážil dozadu a obaja spadli na vozovku, pričom poškodený C. Y. spadol na chrbát a hlavou narazil na asfaltovú vozovku a takto mu spôsobil ťažké poranenia a to pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním pri zlomenine lebečnej klenby a spodiny, ktoré boli v bezprostrednej príčinnej súvislosti so smrťou C. Y. dňa 19. apríla 2013 v Nemocnici s Poliklinikou Poprad, pričom po tomto ich fyzickom kontakte, kedy C. Y. jednoznačne javil výrazne poruchy vedomia až bezvedomia - v stave kómy v dôsledku ochromenia ovládania celého tela, neschopnosti sa pohybovať a ovládať funkcie zmyslového ústrojenstva javiac príznaky ťažkej ujmy na zdraví, neposkytol C. Y. potrebnú pomoc sám ani privolaním rýchlej zdravotnej pomoci alebo informovaním ďalších osôb, ktoré boli následne s C. Y. v kontakte.

Za to mu súd uložil podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú F. Y., nar. XX. X. XXXX, bytom P. č. XXX, okres J. odkázal s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením zo 7. septembra 2016, sp. zn. 9To/18/2016, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 7. septembra 2016, sp. zn. 9To/18/2016 podal 14. augusta 2019 v zákonnej lehote dovolanie obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Križalkoviča. Dovolanie podal z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

V súvislosti s naplnením dovolacieho dôvodu pod § 371 ods. 1 písm. g) poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Poprad na str. 9, na ktorú argumentáciu týkajúcu sa nelegálnosti získania vecného dôkazu - kamerového záznamu z kamery umiestnenej v obci R. Y. na budove pohostinstva Urbársky dom, nadviazal Krajský súd v Prešove.

Podľa názoru obvineného tento kamerový záznam ako dôkaz v zmysle § 270 ods. 2 Trestného poriadku, je najrelevantnejším dôkazom v tomto trestnom konaní, ktorý zaznamenáva priebeh jednotlivých udalostí večera, kedy sa stal skutok. Zákonnosť vykonania tohto dôkazu je z hľadiska zákonného priebehu trestného konania obzvlášť dôležitá.

Zo zápisnice z ohliadky miesta činu vykonanej dňa 15. apríla 2013 v čase od 20.50 hod do 21.50 hod. v R. Y. Úradom inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby - východ nijakým spôsobom nevyplýva, že priestory boli označené spôsobom „priestor je monitorovaný kamerovým systémom“, ako to uvádza Krajský súd v Prešove v uznesení. Úrad inšpekčnej služby sa týmto pri vykonávaní obhliadky ani nezaoberal. Oba konajúce súdy sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí nezaoberali tým, či bol tento záznam vyhotovovaný v súlade s administratívnoprávnymi normami platnými a účinnými v čase spáchania skutku. V tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 4/2014. V čase spáchania skutku bol platný a účinný zákon č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov. V ďalšom obvinený cituje § 4 ods. 2, § 29 ods. 1 § 30 tohto zákona. Prvostupňový a odvolací súd posúdili zákonnosť použitia kamerového záznamu ako dôkazu v tomto trestnom konaní na základe nasledovných listín:

Protokol o zaradení majetku do používania,
inventúrna karta hmotného a nehmotného investičného majetku,
príslušný súhlas urbárskeho pozemkového spoločenstva, príslušné uznesenie obecného zastupiteľstva a výpis z predmetného uznesenia,
zmluva č. 89/2010.

Pre vyhodnotenie zákonosti tohto dôkazu v trestnom konaní je v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 4/2014 potrebné skúmať aj to, či vyhotovovanie tohto dôkazu je v súlade s administratívnoprávnymi normami.

Dovolateľ ďalej uvádza, že vo veci konal nepríslušný policajt, a preto namieta platnosť úkonov, ktoré tento vyšetrovateľ v ďalšom vykonal.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolateľ uviedol, že

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V tejto súvislosti poukázal na závery znaleckého posudku č. 31/2013, z ktorého vyplýva, že laická osoba nebola schopná posúdiť, či k závažnej poruche došlo v dôsledku ťažkého stupňa opitosti alebo úrazu hlavy a mozgu. Z tohto dôvodu sa nemohol dopustiť úmyselného trestného činu, akým je trestný čin neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 Trestného zákona.

Dovolať navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/18/2016 zo 7. septembra 2016, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného a súčasne s týmto výrokom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/170/2013 z 3. februára 2016 a podľa ustanovenia § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa vyjadrila 24. septembra 2019 prokurátorka Krajskej prokuratúry Prešov (ďalej len „prokurátorka“), ktorá uviedla, že namietané skutočnosti nenapĺňajú deklarované dovolacie dôvody. V zmysle súčasnej judikatúry pre vyhodnotenie kamerového záznamu ako prípustného dôkazu vo veci je potrebné ho pripustiť vtedy, ak nebol získaný v rozpore s normami objektívneho práva, konkrétne ak nedošlo jeho obstaraním k protiprávnemu zásahu do osobnosti zaznamenávanej osoby. Pokiaľ je možné osoby na zázname identifikovať, spojiť prejavy s ich vykonávateľom, a takýto záznam nie je vytvorený pre osobnú potrebu, musí napĺňať podmienky podľa zákona o ochrane osobných údajov.

Podľa § 10 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení účinnom ku dňu spáchania skutku, priestor prístupný verejnosti možno monitorovať pomocou videozáznamu alebo audiozáznamu len na účely verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality alebo narušenia bezpečnosti štátu a to len vtedy, ak priestor je zreteľne označený ako monitorovaný. Označenie monitorovaného priestoru sa nevyžaduje, ak tak ustanovuje osobitný zákon. Vyhodený záznam možno využiť len na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Pri prípustnosti kamerového záznamu ako dôkazu, je potrebné vyhodnocovať proporionalitu zásahu do práv súkromných osôb. Páchateľ konal vo verejnom priestore, a preto mohol a mal legitímne očakávať, že v daných priestoroch a v kritickom čase sa realizuje získavanie osobných údajov v súlade s ustanovením zákona č. 428/2002 Z. z. Tento dôkaz považuje prokurátorka za dôkaz vykonaný zákonným spôsobom.

Podľa § 202 ods. 2 Trestného poriadku pre skutok ako bol právne kvalifikovaný je vecne príslušný poverený príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ“). Páchateľom, resp. podozrivou osobou zo spáchania skutku bol príslušník PZ. Podľa § 14 písm. a) Nariadenia Ministra vnútra SR o vymedzení príslušnosti útvarov PZ a útvarov MV SR pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchateľov a o postupe v trestnom konaní č. 175/2010 Z. z. v znení účinnom v čase spáchania skutku, je Úrad inšpekčnej služby vecne príslušný pre trestné činy spáchané príslušníkom PZ.

V zmysle ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemožno dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku použiť, pokiaľ namietaná okolnosť bola odsúdenému známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju až doposiaľ.

Obvinený bol poslednou osobou, ktorá bola v kontakte s nebohým poškodeným C. Y., pred jeho potknutím spolu riadne komunikovali. Jedine obvinený vedel, že v dôsledku potknutia poškodený spadol, že vymizli jeho vonkajšie prejavy, ktoré pred pádom vykonával, pohyby, gestikulácia, reč, ruka, za ktorú sa snažil obvinený poškodeného zdvihnúť sa len bezvládne zošmykla. Aj pri pokuse s kamarátmi ho odtiahnuť z vozovky sa opätovne vyšmykol a bezvládne telo padalo na zem. V tomto bol vzhliadnutý nepriamy úmysel podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, za naplnenia aj objektívnej stránky trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 Trestného zákona.

Prokurátorka považuje rozsudok súdu prvého stupňa, ako i napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za zákonné a správne, preto navrhuje dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože neboli naplnené dôvody dovolania, ktoré uviedol obvinený V. M..

Poškodená F. Y. sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň zistil, že dovolanie obvineného V. M. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba ešte poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch

etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Obvinený k tomuto dovolaciemu dôvodu uviedol, že kamerový záznam z kamery umiestnenej v obci R. Y., ktorého legálnosť má byť zadokumentovaná vyjadrením obce a listinnými dôkazmi, konajúci súd nevykonával v súlade s § 270 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej namietal vykonanie úkonov vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR ako nepríslušným orgánom. Zo strany obvineného ide o obranu, ktorú uplatňoval už v pôvodnom konaní. S námietkami obvineného sa oba konajúce súdy vysporiadali, hlavne krajský súd na str. 3 až 5 rozhodnutia a v tomto smere rozhodnutie aj náležite odôvodnili.

Napriek tomu najvyšší súd pripomína, že za dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu.

Z uvedeného vyplýva, že podstatou dokazovania je jeho zákonnosť. Zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že bol získaný z prameňa, ktorý ustanovuje alebo pripúšťa zákon, že bol zabezpečený a vykonaný oprávnenou osobou, a že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania a to takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Okrem zákonnosti dôkazu existuje ešte tzv. procesná použiteľnosť dôkazu (nepripustnosť dôkazu), pri ktorej ide v zásade o zákonný dôkaz, ktorý však vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu konania.

Dôkazným prostriedkom sú prostriedky, z ktorých môžeme získať dôkazy. Sú to prostriedky, ktoré využívajú orgány činné v trestnom konaní a súd pri poznávaní skutočností, ktoré sú predmetom dôkazu. Ako príklad možno uviesť svedeckú výpoveď, výpoveď znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, listiny dôležité pre trestné konanie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov atď. Ako dôkaz možno využiť zvukové, obrazové a iné záznamy, hoci boli zadovážené bez vedomia osôb, ktorých osobné prejavy sú takto zaznamenané.

Aj ESLP opakovane judikuje, že Dohovor nereguluje prípustnosť dôkazov v trestnom konaní, nakoľko táto oblasť je v prvom rade vecou vnútroštátneho práva ESLP neprináleží vyslovovať in abstracto zákaz použitia nejakého nezákonne získaného dôkazu. Jediné, čo môže vykonať, je posúdiť spravodlivosť trestného konania ako celku.

K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd znovu pripomína, že v rámci dovolaní iníciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže

spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

V posudzovanej veci súdy vychádzali pri uznaní viny predovšetkým z výpovedí samotného obvineného V. M., svedkov V. H., H. F., E. P., E. K., V. F., J. F., J. Y., F. Y., H. Y., zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo znalcov MUDr. Antona Gavela a MUDr. Stanislava Niežňanského, výpovedi znalca MUDr. Stanislava Niežňanského, ako aj z vykonaných listinných a vecných dôkazov.

Najvyšší súd konštatuje, že všetky dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a v tomto smere konajúcim súdom nie je čo vytknúť.

Z obsahu spisu je možné zistiť, že priestor okolia pohostinstva N. G. bol monitorovaný kamerovým systémom. Zo správy Obce R. Y. (č. l. 242) vyplýva, že obec nadobudla kamerový systém na základe zmluvy o dotácie zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky č. 98/2010 z 23. júna 2010. V obci sú umiestnené 4 kamery, z toho 3 kamery na budove obecného úradu a 1 kamera na budove N. G.. Na všetkých miestach je označenie „priestor je monitorovaný kamerovým systémom“. Urbárske pozemkové spoločenstvo majiteľov lesov a pôdy udelilo súhlas na umiestnenie kamery dňa 15. apríla 2011.

Dňa 23. júna 2010 bola medzi poskytovateľom Obvodným úradom Prešov a príjemcom Obec R. Y. uzavretá Zmluva o poskytnutí dotácie zo štátneho rozpočtu SR na rok 2010 na zabezpečenie úloh prevencie kriminality (čl. 248 - 252).

Pokiaľ obvinený poukazoval v tejto súvislosti na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tost 4/2014, tak toto sa týkalo inej veci a na tento prípad ho nemožno aplikovať.

V posudzovanom prípade na verejný kamerový systém sa nevzťahuje zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov. Nie sú to prostriedky, ktoré sa používajú utajovaným spôsobom. Videozáznam bol zhotovený kamerou patriacou obecnému úradu a v trestnom konaní bol použitý na základe príkazu Okresnej prokuratúry Poprad na vydanie počítačových údajov [§ 90 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku]. Okrem toho, obvinený má trvalé bydlisko v Obci R. Y., P. XX, teda v obci, kde sa skutok stal (14. apríla 2013). V čase spáchania skutku bol príslušníkom Policajného zboru, služobne zaradený na OVS ODI Spišská nová Ves (od 15. novembra 2009), u ktorého sa predpokladá širšia osobná a miestna znalosť pomerov. Páchateľ konal na verejnom priestore, vedel že je tam umiestnený kamerový systém, mohol teda legitímne očakávať, že sa realizuje získanie osobných údajov v súlade s ustanovením zák. č. 428/2002 Z. z. Záujem na odhaľovaní prípadnej nezákonnej činnosti, ktorú možno v takomto priestore očakávať, je podľa názoru najvyššieho súdu dostatočným dôvodom na akceptovanie inštalácie monitorovacej kamery. Aj v danom prípade bolo preukázané, že zhotovený videozáznam nebol použitý na žiadny iný účel, len na odhalenie nezákonného konania obvineného a jeho usvedčenie. Je potrebné tiež poukázať na to, že záujem na ochranu súkromia obvineného neprevýšil záujem spoločnosti na spravodlivom postihnutí jeho protiprávneho konania.

V ďalšej časti k vyššie uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený namietal vykonanie úkonov vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ako nepríslušným orgánom, namiesto povereného príslušníka PZ príslušného v zmysle ustanovenia § 202 ods. 2 Trestného poriadku (pre prečin s hornou hranicou trestnej sadzby do 3 rokov).

Obvinený V. M. v čase spáchania skutku bol príslušníkom PZ SR, preto v zmysle čl. 14 písm. a) Nariadenia ministra vnútra SR č. 175/2010 vecne príslušným pre trestné činy spáchané príslušníkom PZ SR bol Úrad inšpekčnej služby.

Vzhľadom na uvedené dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku

naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený M. v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom poukazoval na závery znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, že laická osoba (ktorou bol on) pri chýbaní zjavných známkov vonkajšieho násillia, nie je schopná posúdiť, či k závažnej poruche ako v tomto prípade, došlo v dôsledku ťažkého stupňa opitosti alebo úrazu hlavy a mozgu. Preto podľa názoru obvineného mu nemožno pričítať subjektívnu stránku trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 Trestného zákona.

Aj s týmto tvrdením sa konajúce sudy presvedčivo vysporiadali. Obvinený bol poslednou osobou, ktorá bola v kontakte s nebohým poškodeným C. Y. Znalec MUDr. Stanislav Niežňanský bol vypočutý už v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní zotrval na svojej výpovedi z prípravného konania. Zároveň sa vyjadril aj k prejavom opitosti poškodeného pred pádom (kedy ho obvinený potkol), ktoré sa prejavili silne potácajúcou sa chôdzou, nekontrolovateľnými pohybmi rúk, a po páde tieto prejavy chýbali. Obvinený ako laik nemohol vyhodnotiť nijaké vonkajšie zranenia, pretože tam nijaké neboli, no príznaky, ktoré vznikli po páde, boli takého charakteru, že bolo vhodné uvažovať o vyhľadani lekárskej pomoci.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 177 ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstat označených trestných činov.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov súdmi nižších súdov spôsobom, ktorý nekorešponduje s predstavami obvineného, v žiadnom prípade nemôže naplňať žiadny z dovolacích dôvodov.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú naplnené.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie namietaných dovolacích dôvodov vo veci dovolania obvineného V. M., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.